

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Όνειρο, ποίημα ὑπὸ Ἀλεξ. Πάλλη.
 Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.
 Ἡ Παρηγορήσα, ταξιδιωτικὴ σημείωσις,
 ὑπὸ Α. Τραυλιαντώνη.
 Τὸ δόντι του καὶ τὸ δικό μου, ποίημα ὑπὸ
 Ἀνδρέου Μαρτζώκη.
 Ἡ Λήδα (Θεϊκὸς Ἔρως), ὑπὸ Ταγκοθέη.
 Ἐπιστημονικὰ ἀνάλεκτα ὑπὸ Ρ*.
 Χρονικά.
 Γερμανικὴ ἀρχαιολογικὴ Συγχολή.
 Ἐκ τοῦ Ἀστεροσκοπείου : Ὁ οὐρανὸς τοῦ
 Ἀπριλίου.
 Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.
 Ἡ Ἀλληλογραφία μας.
 Ὁ λιμὴν τῆς Ἰθάκης. — Ἡ ἀγορὰ τῆς
 Συμύνης. — Ἡ προτομὴ τοῦ Κοραΐ (εἰκόνες).

Εἰς τὸ προδεχέει : Ἐδγάροδον Πόου
 ὁ ΧΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ, τὸ περιεργότατον
 διήγημα τοῦ μεγάλου ἀμερικανοῦ διη-
 γραφέως, πλουσιώτατα εἰκονογραφημέ-
 νον, κατὰ μετάφρασιν Ε. Δ. Ροΐδου.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφο-
 ρῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἔστιαν» :
 Πρὸς τὸν κύριον Γρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευ-
 θυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἔστιας»
 Ἀθήνας.

τὸ παιδί ἀπὸ τώρα νὰ μὲ περᾶν ἐμένα·
 τότες ἐγὼ τὸ λοιπὸν δὲν εἶμαι τίποτε, κα-
 τάλαβες» καὶ μιὰ σατανικὴ ἰδέα μπῆκε
 στὸ μυαλὸ τοῦ μάστορα. Ὁ φθόνος εἶνε
 κικὸ, παιδιὰ μου· μπαίνει ἀνάμεσα στά-
 δέρφια, ἀνάμεσα στοὺς φίλους, ἀνάμεσα
 στὰνδρόγνια, ἀνάμεσα σὲ κείνους πῶχον
 τὴν ἴδια τέχνη, πῶπρεπε ἴσα ἴσα νάχουν
 καὶ τὴν περισσότερὴ ἀγάπη· καὶ ἅμα ἐμπη
 μιὰ φορὰ τρώει σὰ σαράκι τὴν καρδιά,
 γτσικιάζει, μαρτζώνει ἐκεῖνον ποῦ τὸν ἔχει
 ὡς ποῦ νὰ χαντακώσῃ τὸν ἄλλον καὶ νὰ
 ξεθυμάνῃ. Καὶ ὁ φθόνος εἶνε ἀχόρταγος·
 δὲν ἀφίνει ἡσυχία στὸν ἄνθρωπο, τὸν κά-
 νει καὶ κακοῦργο, καὶ προδότη καὶ συκο-
 φάντη, τὸν κἀνει ἕνα σκορπιὸ φαρμακερὸν
 ποῦ σὲ δαγκάνει καὶ σὲ φαρμακώνῃ χωρὶς
 κᾶν νὰ τὸ ὑποπτεύσῃς, γιὰτὶ ξέρεις πῶς
 δὲν ἔχεις ἔχθρα τίποτε μαζὶ του, κατὰ-
 λαβες; Αὐτὸς λοιπὸν ὁ φθόνος σὰν μαχαίρι
 δίκιοπο ἔθερίσε τὴν καρδιά τοῦ μάστορα
 καὶ σοφίσθηκε πράγματα καταχθόνια.

— Ἀλήθεια, τοῦ λέει, παιδί μου, τὴν
 ἔφκιασες καλλίτερη ἀπὸ μένα τὴν Ἐκ-
 κλησία καὶ, ἂν ζήσης θὰ γείνης ἕνας με-
 γάλος τεχνίτης· μὰ τούτη ἐδῶ τὴν κώχη
 μοῦ φαίνεται πῶς δὲν τὴν ἔχεις τόσο ἴσια·
 σὰν νὰ στραβοφέρνει ψίχα.

— Ποιὰ; λέει τὸ παιδί· πῶς στραβοφέρνει;

— Γιὰ ἔλα δῶ ἀπάνω νὰ τὴν ἰδῆς καλ-
 λίτερα.

Ἀνεβάνουν καὶ οἱ δύο ἐδεπὰ στὴν κώχη
 ποῦ εἴμαστε.

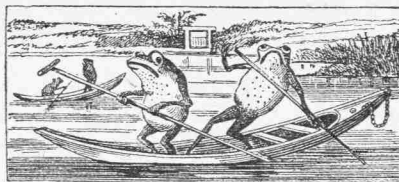
— Σκύψε, τοῦ λέει ὁ μάστορας, σκύ-
 ψε νὰ ἰδῆς πῶς στραβοφέρνει.

Σκύφτει τὸ παιδί· μιὰ τῶχει ὁ μά-
 στορας τὸ βίχνει. Μὰ—κύτταξε ὁ Θεός,
 μεγάλη ἡ χάρι του, πῶς ἤθελε νὰ δώσῃ
 ἕνα παράδειγμα στὸν ἄνθρωπο—κα-
 θῶς γλύστρησε τὸ παιδί καὶ θόλωσαν
 τὰ μάτια του καὶ τῶρθ' ὁ οὐρανὸς σφον-
 δύλι, ἀρπάχτηκε ἀπὸ τὸ μάστορα στὴ
 στιγμή καὶ στὴ στιγμή τὸν σέρνει μαζὶ
 του· χτυποῦν ἐδῶ, χτυποῦν ἐκεῖ, μα-
 τῶνουν, σχίζου τὰ κεφάλια τους, βλέ-
 πουν τὸ Χάρο μὲ
 τὰ μάτια τους, χρό-
 νους τοὺς φαίνετ' ἡ
 στιγμή, γυρνᾶει ὁ
 κόσμος ἐμπροστά
 τους, μὰ κείνοι κρα-
 τιοῦνται σφιχτά· ὁ
 φθόνος καὶ τὸ μῖσος
 καὶ ἡ ἐκδίκησι κα-
 τέχουν τὴν ἄθλια
 ψυχὴ τους, καὶ πέ-
 φτουν μαζὶ καὶ οἱ
 δύο, καὶ σπαρτά-
 ρουν καὶ σκοτώνον-
 ται καὶ γίνονται
 ἐκεῖνα τὰ δύο λι-
 θάρια ποῦ βλέπετε
 κάτω σὰν καμποῦ-
 ρες· ἐκεῖνο τὸ με-
 γάλον εἶν' ὁ μάστο-
 ρας καὶ τὸ μικρὸ
 εἶν' ὁ κάλφας του· κατὰλαβες; Δόξα σοι,
 Κύριε, δόξα σοι· ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου,
 Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας. Ἐπλα-
 νήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός. Καὶ ἀπὸ
 τὸν λόγον σου ἐδεδίκασεν ἡ καρδία μου...

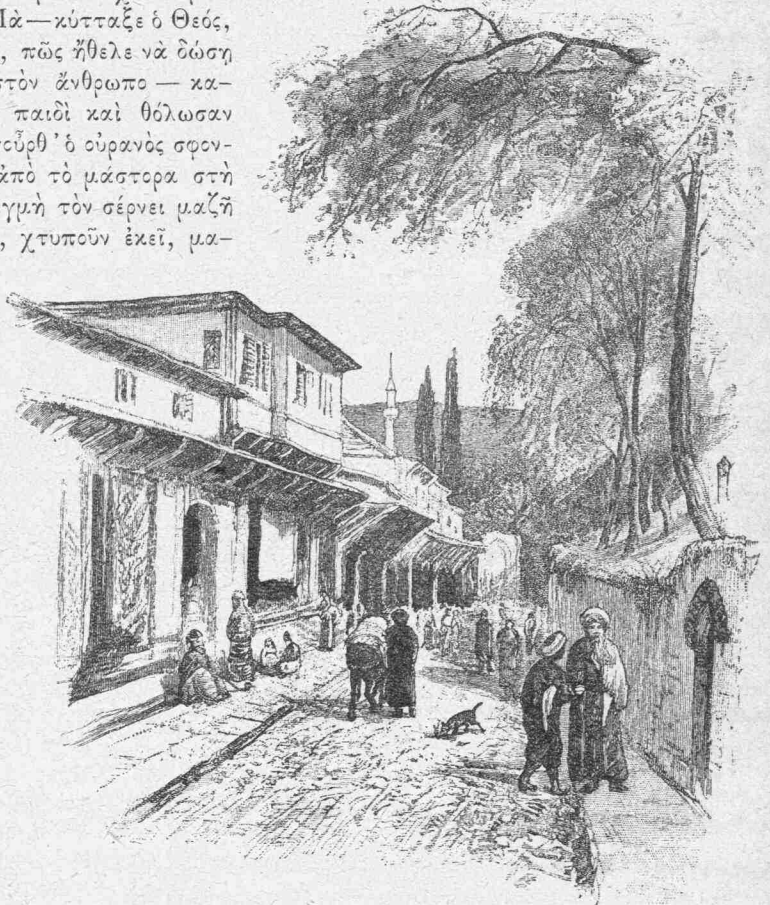
Ὁ παπᾶς εἶχεν ὄρεξιν νὰ τοὺς κάμη
 τὸν ἐπικηδέιον ἢ τοῦλάχιστον νὰ τοὺς ψάλῃ
 τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ποῦ ἐστερήθη-
 καν οἱ ἄθλιοι, μὰ ἐγὼ ἄρχισα νὰ κρυώνω
 καὶ ὁ Θύμιος κᾶπως νὰ διψᾷ. Τὸ μούχρωμα
 γίνονταν γλήγορα σκοτάδι, πιανόμεστέ νὰ
 κατεβούμε τὴ γλυστερὴ καὶ ἐπικίνδυνη
 σκάλα· τὰ μάτια τοῦ Παντοκράτορα μό-
 λης διακρίνονταν τώρα μὲ τὰ νεκρικὰ φω-
 τᾶκια τῶν καντηλιῶν καὶ ὄλος ἐκεῖνος ὁ
 ἅγιος τόπος ὤμοιαζε τώρα μὲ κοιμητήριο
 ἢ καλλίτερα μὲ σπῆτι στοιχειωμένο. Κα-
 ληνυχτίσαμε τὸν παπᾶ μας καὶ πήγαμε
 πάλι στὸ ξενοδοχεῖο νὰ λησμονήσωμε τὸ
 φθόνον καὶ τὸ ἐγκλημα καὶ τὴν κρύα νε-
 κρικὴ πέτρα στὴν ἀδόλη ζέστα τῆς ζωῆς
 καὶ τῆς ἀγάπης.

Φεβρουάριος 1895.

Α. ΤΡΑΥΛΑΝΤΩΝΗΣ

ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

Ἡ ἀγορὰ τῆς Συμύνης

ΤΟ ΔΟΝΤΙ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

(Ἀπὸ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ βρέφος μου).

Βογγᾶω, πονῶ ἀφ' τὸ ὄδοντι μου,—
 Ἐχάλασε, κουφόνει.
 Βογγᾶει, πονεῖ τὸ βρέφος μου,—
 Δοντάκι τοῦ φυτρώνει.

Καὶ δύο ὄδοντιων αἰσθάνουμαι
 Τὴ μαχαίρι ἀναμμένη·
 Τοῦ ἑνός, ποῦ ἀπονεκρύνεται,
 Τοῦ ἄλλου, ποῦ προβαίνει.

Ἐστὸν ἴδιον πόνο ἐνώνουμαι
 Ἐγὼ καὶ τὸ μικρό μου,
 Μὰ ὁ πόνος του εἶνε βλάστησις,
 Φθορὰ τὸ βᾶσανό μου.

Ἐστὸν πόνο ἐγὼ ζημιόνομαι·
 Τὸ νύπιο μου κερδαίνει·
 Γεννᾷ ζωὴ καὶ θάνατο
 Ὁ πόνος, ποῦ μᾶς δένει.

Μὰ 'ς τὴ φθορὰ ζημιόνομαι
 Μιὰ νέα δημιουργία·
 Ὅπισθ ἀπὸ τὸ θάνατο
 Χαράζ' ἢ ἀθανασία.

Ἐανακερδίζω σήμερο
 Τὸ ὄδοντι, ποῦ νεκρύνει·
 Ἐπεθαίνει μέσ' 'ς τὸ στόμα μου,
 Ἐστὸ στόμα τοῦ φυτρώνει.

Δὲν τὸ ψηφῶ, ἂν μαραίνουμαι,
Οὐδὲ τὸ συλλογιούμαι
Ἄνθιζω ἔς τὸ παιδάκι μου,
Ἐκεῖνο ἀναγεννηοῦμαι!

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Μ Λ Η Δ Α

(Θεϊκὸς Ἔρωσ).

Α'

Φωτολουσμένη, καθαρὴ ὀλόχαρη ἢ ἀυ-
γούλα, μέσα σὲ χίλια χρώματα γλυκὰ καὶ
μαγεμμένα, ὅπου ἡ φύση μοναχὰ μπορεῖ
νὰ ζωγραφίσῃ, προβάλλει ἀπὸ τὸ βουνοῦ
σ' ὀλόχρυσο ἀμάξι· καὶ τὸ βουνοῦ φαντά-
ζεται σὰν κεφαλὴ ἀγίου στεφανωμένη γύρω
τῆς τ' ἀκτινωτὸ στεφάνι. Τὸ ἀγεράκι ζύ-
πνησε· χαρούμενο, ὁρσάτο καὶ ἀπαλὸ σὰν
πέταγμα τῆς πεταλούδας, τρέχει νὰ παίξῃ
σ' τὰ μαλλάκια τῆς καὶ νὰ τῆ χαιρετίσῃ.
Σ' τοῦ βάτου τὰ πυκνὰ κλαδιά δυὸ δυὸ
ζευγαρωμένα τ' ἀηδόνια, γλυκοκελαδοῦν
τραγούδια τῆς ἀγάπης· καὶ τὰ λουλούδια
μὲ ὁρσιστὰς διαμάντια στολισμένα, ἀνοίγουν
σιγὰ σιγὰ τὸ μυρωμένο στόμα καὶ ἀμέ-
τρητες μοσχολοιές σ' τὴ διάβα τῆς σκορ-
πίζου.

Ἡ Λήδα ἄμα ἀνοίξε τὰ γαλανὰ τῆς
μάτια—δυὸ κομμάτια οὐρανοῦ ὁρσόλουστα
κλεισμένα εὐκοίτες ἀμυγδαλωτές—καὶ εἶδε
τέτοια Αὐγούλα καὶ εἶδε κάτω νὰ κυλᾷ
τὰ κρύσταλλα νερά του, γιγαντιαῖο ἔρπετο
ὁ ποταμὸς Εὐρώτας, νερά που ἐφωσφορίζαν
καὶ λάμπαν σὰν καθρέφτης, κατέβηκε
γοργὰ γοργὰ σ' τ' ἀφράτο του τὸ κύμα
νὰ λούσῃ τὸ κορμάκι τῆς τὸ ἀγγελοκαμω-
μένο.

Β'

Σ' τὴν ὄχθη, ποῦ ἡ καλαμιές τὴν κλεί-
νουν φουντωμένες καὶ ἀπλώνεται χαλὶ
χρυσὸ καὶ μαλακὸ ἢ ἄμμος, χωρίζοντας
τὴν καλαμιὰ προβάλλει ἀπὸ μέσα, σὰν ἥλιος
ἀπὸ σύννεφα, ὀλόγυμνη ἡ Λήδα. Μὲ τῶνα
χέρι σκέπασε τῆς ἐντροπῆς τὰ μέρη καὶ μὲ
τὸ ἄλλο τῆς κρατεῖ τὰ πλοῦσιά τῆς στήθη
ποῦ τρέμουν φουσκωμένα σ' τὸ κάθε τῆς τὸ
κίνημα καὶ κύματα τῆς ἡδονῆς σου φαί-
νονται πῶς εἶνε. Τὰ ξεπλεγμένα τῆς μαλ-
λιὰ μαυρίζουν σὰν νύχτα χειμῶνα κατα-
σκότεινη χωρὶς ἀστέρι ἓνα, καὶ δυὸ φορὲς
λευκότερο σου δείχνουν τὸ κορμί τῆς. Τὴν
Ἄφροδίτη νόμιζες πῶς βλέπεις σὰν γεν-
νήθη ἀπ' τῶν κυμάτων τὸν ἀφρὸ εἰς τὸ
νησί τῆς Πάφου.

Ἡ Λήδα σκύπτει σ' τὰ νερά καὶ ἀχόρ-
ταγη κυττάζει τὴν τὴν τὴν ἐμμορφία
ποῦ μέσα καθρεφτίζου· χαμόγελο περήφανο
τὰ χεῖλη τῆς χωρίζει καὶ ἀφίνει νὰ προβάλλ-
λουν δυὸ σειρὲς μαργαριτάρια. Τέλος βουτᾷ
σ' τὸν ποταμὸ μὲ γέλοια, μὲ παιχνίδια...
Ἄνατριχιάσαν τὰ νερά· τὸ κύμα φουσκο-
μένο τὴν ἀγκαλιάζει ἔρωτικό καὶ γιὰ φι-

λήματά του σ' τὰ ἀπαλὰ τὰ στήθη τῆς
ἀφίνει τὸν ἀφρὸ του. Καὶ τοῦ διαβάτη
ἀμφίβολο τὸ μάτι, σαστισμένο νὰ ξεχω-
ρίσῃ δὲν μπορεῖ σ' τ' ἀγκάλιασμα ἐκεῖνο
ποῖος νᾶνε τάχα ὁ ἀφρὸς καὶ ποῖο νὰ εἶν'
τὸ στήθος.

Γ'

Ὁ Δίας, ὅλων τῶν θεῶν καὶ κόσμων
κυβερνήτης, ἐκάθητο σὲ μοναχὴ ἀκροῦλα
τοῦ Ὀλύμπου, στεφανωτὴ ἀπὸ σύννεφο πα-
ρόμοιο μὲ βαμπάκι, καὶ ἀφηρημένος ἐβλεπε
τὴν κτίση τὴν ὠραία, ποῦ κάτωθι του ἀ-
πλώνετο σὰν νύφη στολισμένη. Ἀκοιμη-
τοῖ του φύλακες σιμὰ του παραστέκουν
περήφανος σταυραετὸς σ' τὸ ἓνα τὸ πλευρὸ
του καὶ σ' τ' ἄλλο φίδι φλογερό, γοργὸ
ἀστροπελέκι.

Ἐάφω ἡ ματιά του ἔπεσε σ' τὰ μέρη
τοῦ Εὐρώτα, τῆ στιγμῆ ποῦ ντροπαλὴ
ἀπ' τὰ καλάμια μέσα ὀλόγυμνη ἐπρόβαλε
ἡ ἔμμορφη ἡ Λήδα. Τὸ βλέμμα του καρ-
φώθηκε ἀκίνητο ἐπάνω σ' τὸ πλάσμα
ἐκεῖνο τὸ χυτὸ σὰν νᾶταν πετρωμένο καὶ
ἀνατριχίλα μυστικὴ τοῦ ἔτρεξε τὸ σῶμα.
Τὰ μάτια του γυάλισαν σὰν τὰ νερά τῆς
λίμνης σ' τοῦ ἡλίου τὴν ἀναλαμπὴ καὶ
ἀστραπὲς σκορπάνε. Τὸ αἷμά του πλημ-
μύρησε καὶ οἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ του ἐφού-
σκωσαν καὶ φαίνονται θηλιές ποῦ θὰ τὸν
πνίξουν· καὶ γιὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοὴ τεντό-
νει τὰ ῥουθούνια σὰν τὸ ἀράπικο ἄλογο
ποῦ ἀγρίμι τοῦ μυρίση. Νοιώθει ἀγάπη
σ' τὴν καρδιά τῆ θεϊκῆ καὶ θέλει νὰ τῆ
χορτάσῃ σ' τὴ λευκὴ τῆς Λήδας ἀγκαλιά.
Καὶ γιὰ νὰ φύγῃ τῆ ματιὰ τῆς Ἦρας
τῆς ζηλιάρας σὲ κύκνο ὠραῖο, ζηλευτὸ
εὐθὺς μετεμορφώθη. Καὶ ὁ τρελὸς Ἔρωσ,
παχουλό, σγουρόμαλλο ἀγγελουδοῦ μὲ τόξο
καὶ μὲ τὴ χρυσὴ φαρέτρα του σ' τὸν ὦμο,
τὸ Δία ἔτσι βλέποντας περήφανα γελάει.

Δ'

Ὡ μαγεμμένη ἐποχὴ ποῦ καὶ οἱ θεοὶ
σου ἀκόμα λατρεύανε τὴν ἐμμορφία, καὶ
τὴν ἐπροσκυνούσαν! Καὶ οἱ θεοὶ ἑνὸς λαοῦ
δὲν εἶνε παρὰ καθρέφτης ὅπου τὸ βίο τοῦ
λαοῦ ἐκεῖνου καθρεφτίζει. Ὡ ζηλεμμένη
ἐποχὴ, οἱ ἀνθρωποὶ σου τότε, εἴτε σοφοί,
εἴτ' ἄσοφοι, νέοι καὶ γέροι ὅλοι τὸν νοῦ
τους δὲν βασιάνιζαν μὲ πλοῦτη ἢ ψευτοδό-
ξες· στεφανωμένοι μὲ κισσοῦ φιλόχλωρο
στεφάνι δὲν νόμιζαν γιὰ τὴ ζωὴ σκοπὸς
τῆς πῶς εἶν' ἄλλος—παρὰ μοναχ' ἀπόλαυσι
καὶ ἡδονὴ καὶ Ἔρωσ. Ἄχ, ὅποιος τότε
ἔζησε χίλιες ζωὲς ἔχαρη.

Ε'

Ἡ Λήδα κεῖ ποῦ ἔπαιζε μὲ τὰ νερά
τ' ἀφράτα ἀκούει σιμὰ τῆς στεναγμοῦ γλυ-
κόφωνο τραγούδι, ποῦ τὰ αὐτιά τῆς μάγευε
ἀγγελικὴ ἀρμονία. Γυρίζει τὸ κεφάλι τῆς
καὶ βλέπει ἓναν κύκνο κηκρωμένο, τωρ-
νευτὸ, κατὰλευκο σὰν χιόνι ποῦ κολυμ-
πώντας ζύγωνε. Σὰν κύτταξε τὰ μά-
τια του δοκίμασε ἐκεῖνο ποῦ δοκιμάζει.

τὸ πουλὶ σὰν τὸ κυττάζει φίδι. Λίγο σὲ
λίγο ὁ οὐρανὸς στενεύεται, θαμπώνει καὶ
τὴν κατέλαβε γλυκεῖα καὶ λιγωμένη νάρ-
κη, σὰν νᾶχε ἀποκοιμηθῆ μέσα σὲ χίλια
ἄνθη μὲ τῆ βαρεῖά τους μυρωδιὰ μαζῆ
μ' αὐτὴ κλεισμένα. Καὶ ὅταν τὸ στόμα
του ἀγγίξει σ' τὰ χεῖλη τὰ δικά τῆς
τόση αἰσθάνθηκε ἡδονὴ ἀγνωρίστη καὶ
τόση ἐπιθυμία ἄσβεστη, ἀνίκητη, μεγάλη,
ποῦ ἀφέθηκε παράλυτη, μὲ στεναγμούς
κομμένους, μ' ἀνήσυχη ἀναπνοή, μὲ φου-
σκωμένο στήθος σ' τὴ φτερωτὴ του ἀγκα-
λιά ὅπου γλυκὰ τῆ σφίγγει. Τὸ κύμα
στρώνει ὁρσερὸ κρεββάτι τὰ νερά του καὶ
γύρω τους σηκώνεται πελώριο σὰν τοῖχος
γιὰ νὰ τοὺς κρύψῃ, τῶν θνητῶν τὰ μάτια
μὴ τοὺς δοῦνε.

Σ'

Τοῦ κάκου ἡ Λήδα ξαγρυπνᾷ τὸ ζη-
λεμμένο κύκνο προσμένοντας νὰ ξαναῖθῃ
σ' τοῦ ποταμοῦ τὸ κύμα. Δὲν ἐκρατοῦσε
καὶ πολὺ ἑνὸς θεοῦ ἡ ἀγάπη. Δὲν ἦταν
Ἔρωσ τῆς καρδιάς ποῦ τρέφεται μ' ἰδέας
καὶ ὀνειράτα φανταστικά καὶ πλάθει χί-
λιους κόσμους εὐτυχισμένους, μαγικούς μο-
νάχ' ἀπὸ ἓνα βλέμμα, ἀπὸ ἓνα μόνο νόη-
μα ἀληθινὸ ἢ ὄχι καὶ ὁ καιρὸς περνᾷ γορ-
γὸς χωρὶς κἄν νὰ τὸ νοιώσῃς. Ἦταν ἀγάπη
ὕλική, τῆς σάρκας μᾶλλον πόθος καὶ ἐσθύ-
στηκε σ' τῆς ἡδονῆς τῆ γλυκερὴν ἀγκάλη
ὡς σβύνεται τὸ φῶς κεριοῦ σ' τὸ φύσημα
τ' ἀγέρα. Μὰ δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς,
καὶ ἡ Λήδα ἔφερε σ' τὴ γῆ πεντάμμορφο
κορᾶσι, γέννα ἀλήθεια θεϊκὴ τῆ ξακου-
στὴν Ἑλένη. Εἶχε σμιγμένα ἀδελφικά τὰ
κάλλη τῆς μητέρας μὲ τοῦ πατέρα τὸ
τρανὸ ἐκεῖνο μεγαλεῖο, καὶ σὰν παιδοῦ τοῦ
Ἐρωτα, γι' αὐτὸν ἦταν πλασμένη.

ΤΑΓΚΡΕΔΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Τὸ ὑγιεινότερον μέρος τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ πρόεδρος τοῦ συλλόγου τῶν ἐπισκε-
πτομένων τὴν μεγάλην εἰρκτὴν τοῦ Πεντο-
βίλλ ἐν Λονδίῳ εἶπε, καὶ δικαίως, ὅτι τὸ
κατάστημα τοῦτο εἶνε ὁ ὑγιεινότερος τόπος
τῆς Ἀγγλίας. Ἐκ 12 χιλιάδων καταδικῶν
οἵτινες κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εὐρίσκοντο ἐν
τῷ καταστήματι, ἀπέθανον μόνον ἑννέα. Ἄς
γίνῃ τότε σύγκρισις πρὸς τὰς Ἑλληνικὰς
φυλακάς.

Ἡ μηχανικὴ δύναμις τοῦ
καταρράκτου Νιαγάρα.

Αἱ ἐργασίαι πρὸς τεχνικὴν ἐκμετάλλευσιν
τῆς ἐν τῷ μεγάλῳ καταρράκτῳ τοῦ Νιαγάρα
εὐρισκομένης δυνάμεως, ἐπερατώθησαν ἤδη
ὑπὸ τῆς ἐταιρίας τοῦ Νιαγάρα μὲ δαπάνην
20 ἑκατομμυρίων φράγκων. Κατὰ τὰς πλη-
ροφορίας τοῦ διευθύνοντος μηχανικοῦ, καθη-
γητοῦ κ. Φόρβες, εἰσὶν ἤδη ἔτοιμοι τρεῖς
μεταδιδαστικοὶ ὑδροτροχοὶ ἕκαστος 5000 ἰπ-
πων δυνάμεως· τὸ ὕδωρ ρίπτεται ἐπὶ τῶν
τροχῶν τούτων διὰ μεγίστων σωλήνων ἐκ